

Friheten stryps i Argentina

På några månader har diktaturen i Argentina skärpts till ytterlighet. En kommitté som ursprungligen tillsattes för att pröva dels oppositionens påståenden om tortyr från polisens sida, dels peronistiska anklagelser mot oppositionen för att motta utländskt understöd till sin verksamhet har i realiteten av den härskande regimen formats till ett redskap för förföljelser mot all självständighet och all kritik. Antalet indragna tidningar sedan i december är nu uppe i 150, enligt tillgängliga källor omkring en tredjedel av den argentinska pressen. Alldeles särskilt intresse knyts till regeringens behandling av La Prensa i Buenos Aires, Argentinas och hela Sydamerikas ojämförligt mest berömda tidning, med en upplaga av bortåt en halv miljon exemplar. Trots den förnämligt redigerade tidningens

stora moderation har regeringen konfiskerat större delen av dess pappersförråd, och ett förslag övervägs om att förbjuda tidningen att importera papper; fattas ett sådant beslut, blir La Prensa helt beroende av regeringens tilldelningar och görs alltså på denna omväg beroende av statsledningen. Pressen stryps, trots att författningens högtidliga deklarationer om tryck- och yttrandefrihet står orörda.

Även på andra områden är det godtyckliga ingripandet satt i system. En rad episoder från senaste tid visar att brev- och telefonhemligheter kränkes av förvaltningen och polisen. Radion ligger helt i regeringens hand antingen genom att den är statsägd eller genom att den är i detalj statskontrollerad. Den i höstas antagna vallag som förbjuder koalitioner av partier och nya partibildningar

att uppträda vid ett val förrän tre år efter en officiell anmälan begränsar oppositionens utsikter vid 1952 års presidentval på ett med all säkerhet avgörande sätt. Det peronistiska partiet, rekryterat bland de statsanställda och de under statlig ledning stående organisationerna, är tydligen redo att såsom enda reellt godtagna parti fullända den totalitära staten.

Situationen liknar i mycket den nazistiska likriktningsprocessen 1933 och den fascistiska åtta till nio år tidigare. Utvecklingen har gått långsammare i Argentina än i de europeiska diktaturer från vilka Perón närmast lånat sin teknik och sin propaganda, men den synes nu stå nära sin slutfas. Den argentinske despoten vill, som han en gång antydde, gärna regera med majoriteten, men är också beredd att regera mot den. Förtryckets snabba effektivisering synes vara en följd inte blott av oppositionens tilltagande styrka, utan också av att diktatorsparet nått det stadium av cesarisk vildhet då varje tveksamhet, varje kritik framstår som en personlig förolämpning.

Pressen i de demokratiska staterna borde söka klargöra för de argentinska härskarna att den väg de nu följer inte leder till att man i utlandet kommer att tro på en obruten enighet bakom Perón. Resultatet blir i stället ett allmänt misstroende mot de uppgifter som kommer från de statskontrollerade informationsorganen. Så länge en någorlunda fri press fanns i Argentina visste man att diktaturen, trots herraväldet över regering, riksdag och förvaltning, måste ålägga sig en viss behärskning. Med den fria pressens försvinnande vet man att Argentina, som så många andra stater, förvandlats till en despoti utan begränsning.